

Alexandra Bracken

Nagelaten

Karakter Uitgevers B.V.

HET BLOED LIEP MAAR niet weg.

Het stroomde rood, rood, rood over mijn handen, kronkelde zich over de blauwe plekken op mijn polsen en de korstjes op mijn knokkels. Het water gutste uit de kraan, heet genoeg om de spiegel te laten beslaan, en had het moeten verwateren tot een lichtroze kleur en dan tot een helder niets. Maar het hield maar niet op. De opgedroogde vlekken op mijn huid werden weer vers; roestbruin bloeide op tot misselijkmakend fel-rood. Meanderende stroompjes liepen de wasbak in terwijl de afvoer moeite had om het allemaal op te drinken.

De donkere kleine ruimte kwam op me af en vernauwde de randen van mijn blikveld. Ik staarde naar de schilfers gedroogd bloed die als losse theeblaadjes aan het porselein plakten.

Schiet op, vermaande ik mezelf. Je moet dat telefoontje plegen. Je moet die telefoon te pakken krijgen.

Mijn knieën beefden en de wereld draaide om me heen. Ik zakte tegen de rand van de wasbak, greep de gladde rand ervan met mijn handen beet. De kit waarmee die aan de wand was bevestigd begaf het deels door mijn gewicht en kreunde waarschuwend.

Schiet op, schiet op, schiet...

Een voor een trok ik aan de plekken waar gedroogd bloed mijn blouse tegen mijn huid liet kleven en ik probeerde niet te stikken in het gal dat omhoog dreigde te komen.

De buizen huiverden in de wanden, ratelden sneller en luider, tot een laatste knal een harde trilling door de wasbak liet gaan.

Shit! Ik voelde op de tast over de wastafel, op zoek naar waarmee ik het resterende hete water kon opvangen. 'Nee, nee, nee... Kom óp...'

Die timers, die verrekte timers die de voorraad schoon water beperkten, waardoor je geen druppel kon verspillen. Ik had dit nodig. Deze ene keer moesten ze maar een uitzondering maken. Het bloed zat op mijn tong

en tanden, bedekte de binnenkant van mijn keel. Elke keer als ik slikte drong die metalige, scherpe smaak dieper in me door. Ik moest mezelf schoon schrobben...

Met een laatste doffe slag van de leidingen ging de stroom water over in een smal straatje. Ik pakte het handdoekje van het hotel dat stijf was van het bleken, en duwde dat onder de kraan om het laatste water op te vangen.

Ik klemde mijn pijnlijke kaken op elkaar en leunde wankel naar voren, zette mijn heup tegen de wasbak. Nadat ik met een hand een beetje van de condens van de spiegel had geveegd, gebruikte ik de vochtige handdoek om het korstje op mijn gespleten en gezwollen onderlip te deppen.

De korsten vuil en bloed die zich onder mijn gebroken nagels hadden verzameld deden bij de minste druk pijn. Mijn blik viel op die donkerrode halve maantjes die door de geschilderde nagellak zichtbaar waren en ik kon niet wegstijgen. Dat lukte me pas toen de pluk haar met een natte klets in de wasbak viel.

Het goedkope fluorescerende lampje zoemde, lichte gevaarlijk fel op. Dat voedde de knarsende ruis die gevangen zat in mijn schedel. Het drong niet tot me door wat ik zag. Dat kleine, grillig gevormde stukje huid. De vorm van de lokken die op het natte porselein krulden.

Het was geen lang zwart haar, maar kort en blond.

Niet van mij!

Ik deed mijn mond open, maar de snik en de gil zaten vast in mijn keel. Mijn hele lichaam schokte toen ik als een dolle de kranen open en dicht draaide om het bewijs, het geweld weg te spoelen. 'O, mijn god. O, mijn god...'

Ik gooide het natte handdoekje in de lege wasbak, keerde me abrupt naar de wc toe en liet me op mijn knieën op de koele tegels vallen. Hoe misselijk ik ook was, er kwam niets omhoog. Ik had in geen dagen iets gegeten.

Ik trok mijn benen onder me op, kamde met mijn vingers door mijn haar en trok aan elke plakkerige knoop.

Dit werkte niet. Ik moest een... Ik trok me omhoog en reikte naar het handdoekje dat ik in de wasbak had laten liggen. Ik schrobde over mijn haar terwijl de badkamer om me heen draaide. Ik deed mijn ogen dicht, maar het enige wat ik zag was een andere plek, een andere verzengende

golf licht en hitte. Ik tastte om me heen, kreeg de lege handdoekstang te pakken en gebruikte die als een laatste verankering.

Toen ik het dunne metaal aanraakte, schoot er een scherpe schok statische elektriciteit langs mijn arm omhoog, waardoor elk haartje op mijn lijf overeind ging staan. Tegen de tijd dat die mijn nek bereikte, had er zich al een kleine hoeveelheid energie onder aan mijn schedel verzameld. Achter mijn gesloten oogleden flikkerde de lamp van de badkamer weer en ik wist dat ik moest loslaten.

Maar dat deed ik niet.

Ik trok aan die zilveren draad in mijn geest, leidde die langs mijn zenuwen en door de duizenden heldere, sprankelende paden in mijn lichaam. De blauwwitte hitte, als het hart van een vlam, brandde mijn duistere gedachten weg. Ik klampte me vast aan het vertrouwde gevoel dat door me heen schoot als onstuitbare bliksem. In de wanden zoemde de bedrading in reactie daarop.

Ik heb dit onder controle, dacht ik. Wat er ook was gebeurd, het was niet mijn schuld.

De stank van verschroeiende gipsplaten dwong me uiteindelijk de stang los te laten. Ik drukte mijn hand op de schroeiplekken op het aftandse bloemetjesbehang, leidde de stroom weg uit de bedrading en koelde het isolatiemateriaal voor het vlam kon vatten. Het onduidelijke gebrabbel van de tv viel uit, om een tel later weer verder te gaan.

Ik kan dit beheersen. Gedurende dat moment was ik niet bang geweest of zelfs boos. Ik was de controle niet verloren. Het was niet mijn schuld.

‘Suzume?’

In de paar dagen dat ik Roman kende, was zijn rustige, kalme stem slechts een paar keer uitgeschoten: door woede, bezorgdheid of als waarschuwing. Maar nu had die een randje dat ik niet herkende; het was bijna alsof hij mijn naam met angst had uitgesproken.

‘Je moet dit zien,’ riep hij. ‘Nu meteen.’

Ik trok mijn blouse uit, die was toch niet meer te redden, en gooide die in de prullenbak. Ik veegde mijn gezicht een laatste keer af aan de vieze handdoek en gooide die er ook in. Mijn mouwloze hemdje was niet zo gehavend of bevlekt, maar het beschermde me niet tegen de vochtige kou

die uit de airco van de kamer kwam. Ik strompelde op mijn kapotte schoenen de kamer in, me er al te zeer van bewust dat het splitje aan de achterkant van mijn rok met elke stap steeds verder openscheurde. Er was geen tijd geweest om van onze kleren af te komen en iets fatsoenlijkers te vinden om in te reizen en op een bepaalde manier voelde het gepast om er net zo belabberd uit te zien als dat ik me voelde.

‘Wat is er?’ kreeg ik er met krakende stem uit.

Roman stond recht voor de tv, zijn donkere haar viel over zijn voorhoofd. Hij had zijn gebruikelijke houding aangenomen: zijn gebalde vuist met de knokkels tegen zijn mond gedrukt en zijn wenkbrauwen aandachtig gefronst. Het was geruststellend om hem daar te zien, terwijl hij zorgvuldig een plannetje bedacht. Zo was er in elk geval één stabiel element in deze hele puinhoop.

Hij gaf geen antwoord. Priyanka zat zwijgend op het bed naar het scherm te staren. Ze had de sloop van een kussen getrokken en die opgevouwen om daarmee het bloeden van de snee boven haar linkeroog te stelpen. De mouwen van haar gele zijden jurk waren aan flarden, het materiaal doordrenkt met zweet, bloed en iets wat benzine moest zijn. De tatoeage van een ster op haar pols stak donker af tegen haar bruine huid. Terwijl ze recht voor zich uitstaarde naar het flikkerende televisiescherm, friemelde ze met haar vrije hand om het pistool dat ze had gestolen te herladen.

‘Kijk nou maar...’ zei Roman gespannen, en hij knikte naar de tv.

De nieuwslezeres was een blanke vrouw van middelbare leeftijd. Ze had een felroze jurk aan die niet paste bij haar uitdrukking van grote bezorgdheid. ‘Onderzoekers speuren de plaats van het incident af, en de zoektocht naar de Psi die verantwoordelijk is voor de dood van zeven mensen is nog altijd gaande. De slachtoffers worden langzaam maar zeker geïdentificeerd...’

De slachtoffers.

De statische elektriciteit kwam terug, zoemde in mijn oren. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat Roman zich omdraaide om mijn reactie te peilen met zijn kalme ijsblauwe blik, zelfs toen het scherm aan en uit flitste, op het ritme van mijn toenemende hartslag. Mijn eigen gezicht staarde me aan.

Nee... Nee! Dit klopte niet. De woorden gleden langs de onderkant

van het scherm, de invalshoek van het beeldmateriaal dat ze keer op keer lieten zien... Dit klopte niet.

De dood van zeven mensen.

‘Ik heb die wegwerptelefoon nodig,’ zei ik met verstikte stem. Ik heb dit gedaan.

‘Over welke wegwerptelefoon heb je het?’ vroeg Priyanka. ‘Die ene die jij hebt meegenomen doet het niet...’

Hier had ik geen tijd voor. ‘Die ene die je in het kantoortje van de manager hebt gevonden en waar je ons heel toevallig niets over hebt verteld.’

Ze deed haar mond open om in discussie te gaan.

Ik kapte haar af voor ze iets kon zeggen. ‘Ik voel de lading van de batterij in je jaszak.’ De doden. Al die mensen...

Roman draaide zich om, liep naar de plek waar het andere meisje haar geruïneerde spijkerjasje op het bureau had laten vallen.

Nee. Ik kan het beheersen, dacht ik. Dit heb ik niet gedaan. Dit heb ik niet gedaan.

Ik balde mijn vuisten. De elektriciteitskabels buiten het motel fluisterden naar me; het klonk alsof ze instemmend sisten. Ik had die mensen niet vermoord. Ik moest met iemand praten die me zou geloven... die het voor me zou opnemen. Als ik die telefoon met geweld van Priyanka moest afpakken, dan was dat maar zo.

‘O, kom op,’ mopperde Priyanka tegen hem. ‘Dit is belachelijk... Je wéét dat ik gewoon...’

‘Maar dat doe je niet!’ vertelde Roman haar op scherpe toon. Hij gaf me het oude klaptelefoontje en keek me recht aan. ‘Zeg me dat dit iemand is die je met je leven vertrouwt.’

Ik knikte. Daar twijfelde ik geen moment aan. Ik kende maar drie nummers uit mijn hoofd, zo zonder de hulp van de contactenlijst van mijn telefoon, en daar zat maar één iemand bij die waarschijnlijk na één keer overgaan zou opnemen. Mijn handen beefden zo erg dat ik het nummer twee keer moest intoetsen, terwijl ik met samengeknepen ogen naar het zwart-witte displaytje keek, voor ik op bellen drukte.

Roman wierp Priyanka een kille blik toe en ze keek hem op haar beurt woedend aan.

Ik moest ze mijn rug toekeren; ik kon hun onzekerheid niet aan en ik wilde niet dat ze die van mij zouden zien.

De telefoon ging maar een keer over voor er werd opgenomen en iemand ademloos zei: 'Hallo, met Charles...'

De woorden rolden over mijn lippen. 'Het is niet waar wat ze zeggen! Zo is het niet gebeurd! Op dat filmpje lijkt het net of...'

'Suzume?' onderbrak Chubs me. 'Waar ben je? Ben je oké?'

'Ik wíst het!' Priyanka maakte een afkappend gebaar met haar handen. 'Je hebt een van je overheidsvriendjes gebeld? Hebben ze je echt zo gehersenspoeld? Ze kunnen zien waar je vandaan belt!'

'Dat wéét ik!' snauwde ik. Er kleefden hier wel degelijk risico's aan, maar Chubs zou een plan hebben, zou weten met wie ik moest praten. Hij wist alles en kende ondertussen iedereen. Ik zag hem zo voor me in zijn kantoor in DC, met dat enorm grote raam achter zich en dat uitzicht op het Capitool waarvan de wederopbouw onlangs was afgerond.

Ik zag ook andere dingen. De camera's in het plafond die elke beweging in de gaten hielden. Het zendertje dat hij als een horloge droeg. De bewaking voor zijn deur.

De jaren van 'ja', 'oké', 'prima' vlogen voorbij en kwamen opeens keihard bij me binnen. Ik kreeg bijna geen adem door de druk van dat besef; de wetenschap van hoe vlug elke kleine instemming tot dit moment had geleid.

'Je moet rustig worden en goed luisteren naar wat ik zeg,' zei hij op scherpe toon. 'Waar ben je? Op een veilige plek? Zit je ergens ondergedoken?'

Er kwam een lelijke gedachte bij me op, een idee dat zich in mijn geest plantte en een rilling langs mijn rug liet lopen. Hoe erg ik ook mijn best deed om de woorden tegen te houden, ze te vertragen, vorm te geven, ze kwamen er als een onlogische waterval uit. 'Zeg tegen iedereen dat ik dit niet heb gedaan. Hij probeerde... Die mannen pakten me voor ik daar weg kon komen... Ik weet niet hoe het heeft kunnen gebeuren. Het was een ongeluk... Zelfverdediging.' Maar ik herinnerde me wat Roman had gezegd, de manier waarop hij zo zacht had gesproken in de onzekere duisternis van de truck: 'Voor ons bestaat zoiets als zelfverdediging niet.'

De waarheid daarvan werd opeens kristalhelder voor me.

Wettelijk gezien kon ik daar geen beroep op doen. Dat wist ik. Ergens

was ik me bewust geweest van het gevaar in het nieuwe besluit dat de overheid een jaar eerder had aangekondigd, maar het had zo abstract gevoeld... zo redelijk.

De Psi konden hun talent als wapen gebruiken, een beroep doen op hun dodelijke kant. De machtsbalans tussen een Psi en een normaal mens zou in elke situatie altijd ongelijk zijn. De overheid had wetten in het leven geroepen om te voorkomen dat er op ons zou worden gejaagd of dat we tot doelwit werden gemaakt. Er golden speciale beschermende maatregelen voor ons. Dan was het alleen maar eerlijk als de anderen ook een bepaalde wettelijke bescherming hadden. Ik had het immers zelf talloze keren meegemaakt. Niet elke Psi had goede bedoelingen en er was altijd wel iemand kwaad vanwege hoe we in het verleden waren behandeld.

Elke dag leefden we op die afbrokkelende rand van de beschaving en samenwerking met de interim-overheid. De enige oplossing was om samen te werken, omdat de andere optie totaal geen optie was. We konden de situatie niet zodanig uit de hand laten lopen dat er weer chaos ontstond. Dat zou de overheid eindelijk voor het blok zetten en dan zou de remedie niet langer een keus zijn, maar de enige manier om een toekomst te kunnen hebben. En dat was het teken dat het allemaal veel te ver was gegaan... Dat was de grens die we samen hadden bepaald, jaren geleden.

Mijn hart bonkte weer in mijn keel. Er parelden zweetdruppeltjes langs mijn nek.

Chubs was zo kalm, het bevel klonk zo koel: 'Je moet naar het dichtstbijzijnde politiebureau of een zonecontrolepost rijden en je aangeven. Laat ze je boeien zodat ze weten dat je ze niets zult doen. Het enige wat ik wil is dat jij veilig bent. Begrepen?'

'Wat?' Ik kreeg het woord nauwelijks over mijn lippen. Mijn hele lichaam, mijn hele wezen kromp ineen bij de gedachte dat iemand boeien bij me omdeed en me afvoerde. Dit sloeg nergens op. Hij wist hoe het was om gevangen te zitten achter prikkeldraad en aan de genade te zijn overgeleverd van wachters en soldaten die ons haatten en bang voor ons waren. Hij had beloofd, ze hadden allemaal beloofd, dat we dat nooit meer hoefden te ondergaan, wat er ook gebeurde.

Het plastic kraakte door mijn harde grip. Ik probeerde me te concen-

treren op de vervaagde kunstposter aan de wand, maar die werd steeds wazig voor mijn ogen. Ze krijgen me niet te pakken, dacht ik.

‘Dit is een ernstige situatie,’ zei hij, waarbij hij heel zorgvuldig elk woord uitsprak. ‘Het is heel erg belangrijk dat je luistert naar wat ik je precies vertel...’

‘Nee!’ Mijn keel deed zeer door de moeite die het me kostte om niet te schreeuwen. ‘Wat is er verdomme mis met jou? Ik wil met Vi praten... Waar is ze? Geef haar de telefoon. Roep haar op! Het kan me niet schelen!’

‘Ze is op missie,’ zei Chubs. ‘Suzume, blijf waar je bent en vertel me waar dat is, of vind de weg naar een veilige plek waar je je kunt aangeven.’

Mijn hand voelde ijskoud aan toen ik die tegen mijn ogen drukte. Ik ademde sidderend in.

‘Heb je me begrepen?’ zei Chubs, op dezelfde weloverwogen toon die hij gebruikte voor elke raadsvergadering waar hij een praatje mocht houden.

Dus dit was nu ons leven? Kalm. Stabiel. Acceptorend. We mochten nooit kwaad worden, mochten nooit dreigen, zelfs nooit overkomen als een dreiging.

Voor het eerst in mijn leven, in al die jaren dat ik hem had gekend en van hem had gehouden, haatte ik Charles Meriwether. Maar meteen daarna drong zijn boodschap ondanks mijn woede tot me door.

Ergens ondergedoken?

Vind de weg.

Veilige plek.

Heb je me begrepen?

Een klein schokje statische elektriciteit trok van Romans vingertoppen naar mijn schouder toen hij mij aanraakte. Ik keek om en zag zijn verontschuldigende blik toen hij naar de telefoon wees.

Achter hem probeerde Priyanka niet eens haar kreun van frustratie te dempen.

‘Oké,’ zei ik. ‘Goed. Ik heb het begrepen.’

Hij had gelijk. Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht? Ik was niet eens zo ver van de plek waar hij het over had; als ik langs de camera’s en drones kon komen die de snelwegen in de gaten hielden, dan zou het maar een halve dag kosten om daar te komen. Misschien minder.

Kom je daar ook heen? De woorden glipten door mijn gedachten. Het een nog zachter en onzekerder dan zijn voorganger. Kan het je eigenlijk wel iets schelen?

Voor een van ons nog iets kon zeggen, drukte ik het gesprek weg.

Priyanka strekte haar lange benen en sprong bijna van het bed om de telefoon uit mijn hand te pakken. Ze haalde het ding uit elkaar en pakte de batterij en de simkaart, al mompelend: ‘En dan gebruikt ze mijn laatste telefoontje verdomme om de overheid te bellen. Jij hebt niet zomaar hulp nodig, jij moet worden geherprogrammeerd. Gedeprogrammeerd!’

‘Wie was dat?’ vroeg Roman met een scherpe blik. ‘Waarom zei je “oké”?’

De afgelopen paar dagen was ik op talloze verschillende manieren bijna om het leven gekomen, waar ik talloze verschillende verwondingen aan had overgehouden, maar als ik ergens goed in was, dan was het wel het onderdrukken van angst. Lang genoeg om te overleven, in ieder geval.

In de duisternis hoefde je maar zo ver te kunnen zien als je koplampen reikten. Zolang je maar in beweging bleef, was dat voldoende.

‘Ik heb een auto nodig,’ vertelde ik ze kalm. Ik liep naar de ramen van de kamer, trok het gordijn opzij om onze mogelijkheden te overwegen. Ik kon de wagen die we eerder hadden gestolen niet gebruiken. De motor van de pick-up begaf het trouwens bijna en de benzine was zo goed als op. Die kon me dus niet naar mijn bestemming brengen. Maar ik kon er eentje van het parkeerterrein of ergens uit de buurt stelen... Ik vond het verschrikkelijk om me weer zo wanhopig te voelen. Ze hadden me misschien al tot een crimineel bestempeld, maar dat was geen rechtvaardiging om dan ook een misdaad te plegen.

‘Heb jij een auto nodig?’ vroeg Priyanka met een opgetrokken wenkbrauw. ‘Of hebben wij een auto nodig?’

Ik draaide me weer om, drukte een hand tegen mijn sleutelbeen en streek met mijn vingertoppen langs de ongelijke rand van een nieuw korstje. Misschien was dit de reden waarom ik niet beter over mijn mogelijkheden had nagedacht en waarom ik daar niet rechtstreeks naartoe was gegaan. Vanaf het moment dat alles was ontploft had ik geen seconde zonder ze doorgebracht. Er was een reden dat die plek geheim was, zelfs voor de meeste Psi.

‘Jullie zijn hier niet bij betrokken,’ zei ik. ‘Ze weten niet hoe jullie eruitzien of hoe jullie heten.’

‘Ja, maar hoe lang zal dat duren?’

Priyanka stak een stuk boven mij uit en ergens was ik jaloers op hoe sterk en zelfverzekerd ze daardoor overkwam, zelfs als ze haar luidruchtige stem naar een fluisteren liet zakken. Zelfs als ze eruitzag alsof ze onder een vrachtwagen was meegesleurd.

Ik trok een gezicht. Dat was trouwens precies wat er was gebeurd...

‘Deze mensen – wie ze ook waren – wisten duidelijk waar ze mee bezig waren. Je hebt onze hulp nodig.’ Priyanka gebaarde naar de televisie.

Met één blik overbelastte ik het circuit met een stoot elektriciteit. De bloederige beelden verdwenen met een harde knal.

‘Oké, ja, dat was heel dramatisch en zonde van een goede tv die we hadden kunnen verkopen voor benzinegeld, maar doe vooral wat je niet laten kunt,’ zei Priyanka. ‘Het probleem is dat ik geen tegenargument heb gehoord.’

Het probleem was juist het feit dat ze dacht dat ik over iets met haar in discussie zou moeten gaan. ‘Ik red me wel,’ zei ik nadrukkelijk. ‘Het staat jullie vrij om hier als de sodemieter weg te gaan.’

Roman fronste zijn wenkbrauwen. Hij stak zijn hand naar me uit, maar liet die vallen voor hij mijn schouder aanraakte. ‘Denk nou na. Je kent ons misschien niet goed en je vertrouwt ons misschien niet, en dat is prima...’

‘Dat is helemaal niet prima,’ zei Priyanka. ‘Wij zijn geweldig en we hebben nog niet één keer geprobeerd je te vermoorden. Wat wil je nog meer van ons?’

De waarheid, dacht ik boos. Ik kon niet veel langer doen alsof ik ze geloofde.

‘Maar ik weet dat jij het ook weet. Priya en ik zijn met jou ontsnapt. Ze zullen zeker in het begin toch wel aannemen dat we bij elkaar horen, omdat je veiliger bent in gezelschap.’

Ik kom maar niet van ze af, dacht ik, terwijl ik de misselijkheid onderdrukte die dat besef met zich meebracht. Tenzij ik tegen ze vocht en ontsnapte. Ze wilden me helpen, maar alleen omdat ze iets van mij wilden. Wat hun doel ook was, ze hadden me aan de ketting gelegd. Elke

keer dat ik probeerde te ontsnappen, werd die alleen maar korter. ‘Is het dan niet logischer om ons op te splitsen?’ kaatste ik terug. ‘Om ze in de war te brengen en ze te dwingen zich ook op te splitsen?’

‘Daar heb je wel een punt mee,’ zei Roman. ‘Maar er zitten ook voordelen aan bij elkaar blijven, in ieder geval tot we erachter komen wat er precies is gebeurd. Dan zijn er nog twee paar extra ogen om de wacht te houden en nog twee paar extra handen om voedsel te zoeken.’

‘Twee extra monden om te voeden,’ ging ik verder. ‘Twee keer zoveel kans om gepakt te worden.’

‘Alsof jij ervaring hebt met op de vlucht zijn.’ Priyanka rolde met haar ogen. ‘Heb je erover gelezen in een van je speciale verslagen? Is er tijdens een van je chique toespraakjes een of ander kind het podium op gestuurd om zijn zielige verhaal te vertellen? Heb je een paar krokodillentraantjes gehuild voor de camera?’

Elke spier in mijn lichaam stond zo strak dat het pijn deed. Ik kreeg de woorden er nauwelijks uit. ‘Niemand hoeft me daar verdomme ook maar iets over te vertellen. Ik weet hoe het voelt om...’

‘Ik was me er niet van bewust dat overheidsrobots zo geprogrammeerd konden worden dat ze gevoelens hebben,’ onderbrak ze me.

Ik zoog lucht naar binnen. Pure onverschrokken woede kolkte in mijn borst. Het was een vuur dat zichzelf voedde. Het verspreidde zich door me heen, tot ik er zeker van was dat ik ook vuur kon spuwen en de hotelkamer sneller dan welke Rood ook in lichterlaaie kon zetten.

‘Priya!’ Romans stem klonk zacht, maar vlijmscherp. Hij hoefde niet te schreeuwen of er woede in door te laten klinken om indruk te maken. ‘Genoeg.’

Die spottende sneer om haar mond verdween. Ze wendde haar blik af.

Ik keerde me de andere kant op, liet diezelfde woede en ellende opgaan in stoom, liet die samen met mijn volgende lange uitademing vervliegen. ‘Jij weet helemaal niets over mij.’ Het viel me zwaar om de woorden rustig te houden.

Het meisje ademde ook eens diep in en schoof haar lange haar over haar schouder naar achteren. Het kostte haar duidelijk moeite om te zeggen: ‘Sorry. Je hebt gelijk.’

Roman keek tussen ons heen en weer. ‘We moeten dit nu afsluiten en vertrekken. Het liefst binnen de komende dertig seconden.’

Ik liet mijn adem hoorbaar door mijn neus ontsnappen en probeerde snel een goede reden te bedenken. Het probleem was alleen dat ze wel gelijk hadden. Als er jacht op je werd gemaakt dan was het beter om de bescherming van een groep op te zoeken, zodat er meer mensen waren om op te letten, dan te proberen alleen het gevaar te ontwijken. Ik was helaas door schade en schande wijs geworden.

Ook had ik geleerd dat het echte gevaar soms van de mensen bij je in de auto kwam en niet van de buitenwereld.

Ik kan ze daar niet naartoe brengen, dacht ik. Dat risico kan ik niet nemen.

Als ik zo moeilijk bleef doen, zouden ze weten dat ik ze doorhad en dan zouden ze alles doen om te voorkomen dat ik weg zou glippen. Priyanka had het bewijs dat ik nodig had om mijn onschuld te bewijzen en dat wist ze. Zolang ze dat bij zich hield, zou ik bij ze moeten blijven of het risico moeten nemen mijn verhaal te vertellen en te hopen dat ik geloofd zou worden, ondanks alle filmpjes en ooggetuigen.

Ik wilde weten wie hier verantwoordelijk voor was. Die brandende behoefte groeide uit tot een knetterende massa die steeds sterker werd. Het was een risico om ze mee te nemen naar dat veilige oord. Dan zou ik niet alleen mijn eigen leven riskeren. Maar er was hier iets gaande, iets wat groter was dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Ik zou het risico moeten nemen als ik antwoorden wilde krijgen.

Dat was nog iets wat ik al die jaren geleden al had moeten leren: de wereld was nooit zo eenvoudig als men je wilde laten geloven. Achter een harde buitenkant kon een gevoelig hart schuilgaan, een gekozen familie kon belangrijker zijn dan de familie waarin je geboren werd... en zelfs de veiligste plek kon een hinderlaag worden.

‘Oké,’ zei ik. ‘Wij hebben een auto nodig, maar ik rij.’

Op onze bestemming was er gelukkig iemand die kon afrekenen met ongewenste herinneringen en die ervoor kon zorgen dat ze zich de terugweg nooit zouden herinneren.